

frumuşelū pe limba nóstră, botezând-o *Cerşetórea*, în pofida câtor-va modificări.

Aşí mai poté da şi p'alţii «de golū», dérū, spre a nu se páre cui-va că facū personali-tăţi, îi lasū pentru alte 'mprejurări, căci... mai e vreme. Póte că unii s'orū indrepta, sciindu-se cu musca pe căciulă. Pèn' atunci ênsē, voiū totū repeta c'asemenea deprinderi suntū puţinū frumóse pentru istetiī de haīduci şi că, dup'a lorū urmă, vorū culege nu laude şi câştigū, ci pagubă şi ruşine. Uă dată prinşi cu gâsca 'n sacū şi cu ocaua mică, apoi, cum s'orū mai încerca să mai publice ceva, lumea se va 'ntreba 'ngrijată : — pe unde-orū fi mai datū cu praştia ? Vēdū - Dómne : ce păunū străinū vorū fi mai jumulitū, ca să se 'mpodobéscă cu-ale lui pene, ca cióra din poveste ?

Ei bine, cu-aşia apucături nu mai merge.

Elle voulait un sou, du pain, — rien qu'un morceau !
St. 4. Elle avait, je ne sais dans quelle horrible rue,
Des parents sans travail, des frères au berceau,
La famille du pauvre, à peine seconrue !

Ea vrea un mic ban, — pâne, — o singură bucată;
St. 6. Avea 'ntr'o fundătură părinţi de tot lipsiţi,
Surori ţipând în faşii, o casă 'ngreuiată,
Şi nici o hrană pentru atâţi nenorociţi.

Et chantait ! — Le soleil riait dans sa chanson !
St. 6. C'était quelque lambeau des refrains populaires ;
Et, pareille au linot, de buisson en buisson,
Elle lançait au ciel ses notes les plus claires !

Şi-atunci cânta : — amorul vibră 'ntr'a ei cântare ;
St. 9. Era un cântec dulce, profund şi popular ;
Ca pasărea voióşă, prin notele ei clare,
Ea vrea să risipéscă ascunsul său amar.

Je la regardais vivre et l'entendais de loin.
St. 9. Comme un fardeau que pose un enfant qui s'arrête,
Elle allégeait son cœur, se croyant sans témoin,
Et les senteurs d'avril lui montaient à la tête !

Priveam din depărtare nebuna-ī veselle ;
St. 12. Ca omul ce depune o sarcină pe jos,
Ea 'şi mai uşura păsulū, şi 'n gând că n'o să fie
Vēdută, 'şi umplea peptul d'al câmpului miros.